

סיפורי

מעשיות גליון

פאר'ן שבת טיש

פרשת בראשית
כז תשרי
שנת תשפ"ג לפ"ק
שנה 4, גליון 3
(90)

ארויסגעשאבן דורך אונזרות היכל הקודש הרמב"ם

בײַ זײַ איז געווען אזוי, ווער עס האט גאר אסאך געלט איז שוין ממש א גאט, זײ פלעגן דאווענען צו די מענטשן וואס זענען גאטן.

זײ האבן גחאפט א חיה/לע. דהיינו אזוי א מענטש וואס ער האט ווייניג געלט און האבן אים מקריב גיווען פאר א קרבן צו זייערע גאטן. און סע איז בײַ זײ גיבליבן די דיעה אז זײ מוזן טון די ערשטע עצה וואס מע האט זײ גיבן. אז זײ זאלן שיקן צו דער מדינה וואס זײ זענען דארט אלע גאטן ווארין זײ האבן דארט זייער ווילד גרויס עשירות (וואס נאך זייער דיעה נאך זענען זײ אלע גאטן וכו' פנ"ל) און די מדינה וועט זײ בודאי העלפן. ווארין זײ זענען זיך אלע גאטן פנ"ל.

אזוי האבן זײ געבען געמינגט אז געלט קען העלפן פון א צרה.

האבן זײ אזוי גיטאן. און האבן גישקט שלוחים אהין צו דער מדינה פנ"ל.

דער ווייל אין וועג. ווי די שלוחים זענען גינאנגען. זענען זײ פארבלאנדעט גיווארין. האבן זײ דערזעהן א מענטש וואס ער איז גינאנגען מיט א שטעקן. וואס זײן שטעקן האט אנגיטראפן מער פון אלע זייערע גאטן. דהיינו דער שטעקן זייער איז גיווען גיזעצט מיט זייער טייערע דומיטן. וואס דער שטעקן איז ווערט גיווען מער איידער דאס עשירות פון זייערע אלע גאטן. מע זאל צום אויף נעמען גאר דאס עשירות פון זייערע גאטן און אפילו פון די גאטן פון יענער מדינה וואס זײ גייען צו זײ איז דער שטעקן מער ווערט גיווען פון זייערע אלע עשירות. ווידער איז דער מענטש גינאנגען אין א קאפיליש וואס סע איז אין אים גיווען דומיטן. וואס דער קאפיליש איז אויף ווערט גווען ווילד פיל. ווי די שלוחים האבן דעם מענטשן דערזעהן. זענען זײ תיכף אנדער גיפאלן

שבת קודש פרשת פנחס, מברכים חודש מנחם-אב, שנת תשפ"ג ב' לפרט קטן, איז דער ראש ישיבה שליט"א געווען אין שטעטל, קרית ברסלב - ליבערטי יע"א. אינדערפרי נאכ'ן דאווענען ביים 'קידושא רבא' האט דער ראש ישיבה שליט"א ממשיך געווען דעם שיעור אין ספר הקדוש 'ספורי מעשיות', מעשה יב, מבעל תפלה.

דער ראש ישיבה שליט"א האט מקדים געווען: הערט א מעשה וואס דער רבי האט דערציילט, דער רבי האט געזאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א', סימן ס; חיי מוהר"ן, סימן כה): "סיפורי מעשיות וועקט אויף פון שלאף"; די מעשיות ברענגען א מענטש צום אייבערשטן, ער זאל ווערן אן ערליכער איד און א גרויסער צדיק.

דערציילט דער הייליגער רבי ווייטער:

און די מדינה פנ"ל (דהיינו די מדינה פון געלט וואס בײַ זײ איז דאס געלט דער עיקר גיווען וכו' פנ"ל) זײ האבן ווייטער עוסק גיווען אין זייערע זאכן און אין זייערע עבודות (דהיינו וואס זײ פלעגן טון ווילדע זאכן און האבן מקריב גיווען קרבנות צו זייערע גאטן דהיינו צו די וואס האבן גיהאט פיל געלט פנ"ל) און די צייט וואס דער גבור האט זײ נאך גיבן. האט שוין אנגיהויבן באלד אויס צוגיין די צייט. האבן זײ זיך זייער גיטראקן.

ווייל דער גבור ווארט אינדרויסן פון שטאט צו הערן וואס די מענטשן ווילן, צי זײ ווילן מלחמה אדער הכנעה.

און זײ האבן גיטאן זייערע עבודות. און האבן מקריב גיווען קרבנות און קטורת און האבן עוסק גיווען אין זייערע תפילות וואס זײ פלעגן מתפלל צו זײן צו זייערע גאטן.

רעכט אין דער מדינה. זאל מען דערנווייל קיין קרפנות
ניט מקריב זיין (ווארין דער ממונה איז פאמט גיווען א
גרויסער צדיק. ווארין ער איז גיווען פון די לייט פון
דעם מלך וואס זיי זענען גיווען אלע גרויסע צדיקים
זייער. האט דער ממונה בודאי זייער פיינט גיהאט
די נארישע מנהגים פון דער מדינה. נאר ער האט זיי
נאך ניט גיקענט ארויס פריץ פון זייער שלעכטן וועג.
לויטמיר דערנווייל האט ער גיהייסן אז מען זאל האטשע
קיין קרפנות ניט מקריב זיין).

האט די מדינה אים אנגיהויבן צו פעטן מכה דעם
גבור הנ"ל. וואס זיי האבן פאר אים זייער מורא פנ"ל.
און דער ממונה האט זיי אויך געענפערט אויב סע ניט
דער גבור. (וואס ער וויסט) האט זיך אויף גיהויבן דער
ממונה. און איז ארויס גיגאנגען צום גבור. און ער האט
גיפעטין די לייט פון דעם גבור. אויב סע איז מיגליך
זיך צו זעהן מיט אים. האבן זיי גיזאגט. זיי וועלן
מעלדיווען. האבן זיי גימעלדיוועט האט ער גיהייסן.
אים אריין לאזן. איז דער ממונה אריין גיגאנגען צום
גבור. האבן זיי זיך איינס דאס אנדערע דערקאנט.
איז צווישן זיי גיווען שמחות און בכיות פנ"ל (דהיינו
זיי זענען זייער פרייליך גיווען וואס זיי האבן זוכה
גיווען זיך גיפינען איינער דעם אנדערן. און האבן
וידער זייער גיווינט. ווי נעמט מען נאך די איבריגע
לייט הנ"ל) האט דער גבור זיך אנגרויפן צום ממונה.
אונזער כשרער בעל תפלה איז אויך דא. און איך האב
אים שוין גיזעהן. און ער איז שוין גיווארין א מלך. האט
דער ממונה דערציילט דעם גבור. אז ער איז איבער
גיגאנגען איבער אלע דהיינו איבער דעם ארט פון דעם
מלך מיט די לייט הנ"ל. נאר איבער זיי ביידע איז ער ניט
איבער גיגאנגען דהיינו איבער דעם ארט פון דעם בעל
תפלה מיט דעם גבור איז ער ניט איבער גיגאנגען. האט
דער ממונה גישמוסט מיט דעם גבור מכה דער מדינה
וואס זיי זענען אזוי פארנארישט גיווארין און זענען
אזוי פארפירט גיווארין אין דעם געלט פון זיי זענען
אריין גיפאלן אין אזוינע נארישקייט. האט דער גבור
גיגענפערט דעם ממונה. דאס וואס ער האט גיענפערט
דעם בעל תפלה. אז ער האט גיהערט פון דעם מלך. אז
ווער סע פאלט אריין אין דער תאוה פון געלט קאן מען
אים פשוט אויפן ניט ארויס נעמען דערפון נאר דורך
דעם וועג וכו' פנ"ל.

וואס איז געווען דער חטא העגל?

ווען א מענטש פאלט אריין אין סיי וואס פאר
א תאוה, ווי גישט ווי האט דאך א איד א אידישע

פאר אים בכריעה והשתחויה. (דהיינו זיי האבן זיך
גיבוקט פאר אים זייער פיל) ווארין נאך זייער נארישע
דיעה נאך איז זיך דער מענטש א גאט איבער אלע גאטין.
ווארין ער האט זיך אזוי א ווילד גרויס עשירות (און דער
מענטש וואס זיי האבן באגעניגט דאס איז גיווען דער
ממונה על האוצרות פון דעם מלך הנ"ל). האט דער
מענטש גיזאגט צו זיי. האט דאס איז ביי איך א חידוש.
קומט מיט מיר וועל איך איך ווייזן עשירות. האט ער
זיי גיפירט אויף דעם פארג וואס דארט איז גיווען אויס
גיסדר'ט דער אוצר פון דעם מלך. האט ער זיי גוויזן
דעם אוצר. ווי זיי האבן דערזעהן דעם אוצר. זענען זיי
תיבה אנדער גיפאלן בכריעה והשתחויה. ווארין ער
איז זיך א גאט איבער אלע גאטין (נאך זייער נארישע
פארפירטע דיעה. וואס ביי זיי איז דער עיקר אמונה
גיווען דאס געלט פנ"ל) נאר קיין קרפנות האבן זיי ניט
מקריב גיווען. ווארין נאך זייער דיעה נאך אז דער איז
אזוי א גאט וכו' וואלטן זיי זיך צו אים בודאי מקריב
גיווען. נאר מע האט די שלוחים אנגיזאגט. אז אין וועג
זאלן זיי קיין קרפנות ניט מקריב זיין. ווארין זיי האבן
מורא גיהאט. אז זיי וועלן אין וועג קרפנות מקריב
זיין. וועט פון זיי נאר ניט בלייבן. ווארין טאמער וועט
איינער פון זיי גיפינען איין אוצר אין וועג. טאמער וועט
איינער גיין אין בית הפסא אריין און וועט דארט גיפינען
איין אוצר. וועט ער זיך וועלן מקריב זיין צו אים. וועט
פון זיי קיינער ניט בלייבן. איבער דעם האבן די מדינה
אנגיזאגט די שלוחים אז אין וועג זאלן זיי קיין קרפנות
ניט מקריב זיין.

האבן זיך די שלוחים מיישב גווען. נאך וואס זאלן
זיי שוין גיין צו יענע גאטין. דהיינו צו דער מדינה
וואס מע האט זי אהין גישיקט וואס דארט זענען זיי
אלע גרויסע עשירים וואס ביי זיי זענען זיי גאטין. א
מער בעסער דער מענטש וועט זיך זיי בעסער קענען
העלפן. ווארין ער איז זיך א גאט איבער זיי אלע (נאך
זייער משוגענע דיעה נאך) ווארן ער האט זיך אזוי א
ווילד גרויס עשירות מער פון זיי אלע (כפלי כפליים).
איבער דעם האבן זיי גיפעטן דעם מענטשן אז ער זאל
מיט זיי גיין אין זייער מדינה אריין. איז ער צו זיי מרוצה
גיווארין. און איז מיט זיי גיגאנגען. און איז גיקומען אין
זייער מדינה אריין. איז ביי דער מדינה גיווען א גרויסע
שמחה. וואס זיי האבן גיקריגן אזוי א גאט. ווארין זיי
זענען שוין גיווען פארזיכערט אז דאך אים וועלן
זיי בודאי האבן א הילף. ווארין ער איז אזוי א גאט
ווארין ער האט זיך אזוי א גרויס עשירות. האט דער
מענטש גיהייסן (וואס ער איז עס גיווען דער ממונה על
האוצרות פון דעם מלך פנ"ל) אז איידער סע וועט זיין א

געלט, פארזיכער זיך נישט אויף א חבר, קיינער קען דיר נישט העלפן נאר דער אייבערשטער, בעט דעם אייבערשטן וועט ער דיר העלפן.

דאס איז געווען דעם חטא העגל, אידישע קינדער האבן גענומען דעם קעלבל, דעם 'סיבה', און געמאכט דערפון א 'מציאות' פאילו דאס איז דער עיקר, חס ושלום.

די מענטשן פון די מדינה פון די עשירים זענען אזוי פארקראכן געווארן, אז ביי זיי איז געווארן א גאנצע 'מציאות' פון געלט.

דער גבור איז דא

די איינציגסטע וועג ווי אזוי מען קען אויסהיילן אזא מענטש וואס איז אריין געפאלן אין דעם תאוה פון געלט, איז נאר אז מען ברענגט אים דעם גבור, דער גבור איז דער 'מדת הגבורה' וואס דער אייבערשטער שיקט אויפצואוועקן א מענטש ער זאל צוריק קומען צו אים; פלוצלינג פאסירט עפעס מיטן מענטש, מיט זיין קינד, אדער עפעס אנדערש, זעט ער איין אז געלט קען אים נישט העלפן, ער מוז זיך איינבייגן זיין קאפ צום אייבערשטן.

ווער זאגט תהלים? א לב נשבר, א איד מיט א צעבראכענער הארץ זאגט תהלים, ווען מען זעט אן עושר נעמט א תהלים מוז זיין עפעס גייט פאר ביי אים, א זאך וואס געלט קען נישט העלפן, דער גבור איז דא, דאס דערמאנט אים פונעם אייבערשטן.

ער האט אסאך געלט!

ליידער זענען דא ערליכע אידן וואס דינען דעם אייבערשטן אבער דאס גאנצע קאפ מח מחשבה זייערע טראכט נאר פון געלט, אויב דו האסט געלט ביסטו חשוב, אויב דו האסט נישט קיין געלט ביסטו נישט חשוב געלט.

איך האב אסאך מאל, מענטשן שטעלן מיר אפ פרגען: "ווער איז דער בחור?" ענטפער איך: "ער האט אסאך געלט!"; "טאקע? טאקע? אה זייער שיין!" יעצט מעג איך אים שוין האלטן אין ישיבה, עס איז שוין א נארמאלע ישיבה, אבער אויב האט דער בחור נישט קיין געלט שטימט נישט פארן וואס איך האב אים אריין גענומען אין ישיבה... אדער

נשמה, וועט ער איין טאג זיך אויפכאפן און איינזען וואס ער טוט, און אפלאזן זיינע שלעכטע תאוות און זיך צוריק קערן צום אייבערשטן, אבער ווען א מענטש פאלט אריין אין 'תאוות ממון' איז ער אין גרויסע סכנה, ווייל מען כאפט נישט אז דאס איז א פראבלעם, אויבן אויף קוקט אויס געלט ווי א גוטע זאך, דער מענטש טראכט: 'ווער דארף דען נישט קיין געלט? יעדער דארף געלט, מיט געלט קען מען טון גוטע זאכן...' אבער עס איז נישט אזוי, מען קען טאקע טון גוטע זאכן מיט געלט, אבער טראכטן אז געלט קען העלפן א מענטש און געלט איז די ישועה - אויף דעם זאגט דער רבי (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן סב) אז דאס איז געווען דער חטא העגל.

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן סב), וואס איז געווען דער חטא העגל? עס איז נישט געווען סתם אזוי ווי מען לערנט אין חומש אז מען האט גענומען א קעלבל און מען האט עס געמאכט פאר א רבי, דער דור המדבר זענען דאך געווען גרויסע מענטשן, וואס איז געווען די זאך וואס זיי האבן געמאכט דעם עגל? זאגט דער רבי, דער טעות פונעם דור המדבר איז געווען אז זיי האבן געמאכט פון די 'סיבה' א 'מציאות'; דאס מיינט, דער אייבערשטער האט באשאפן די וועלט עס זאל זיך פירן בדרך הטבע, מען גייט ארבעטן צו ברענגען פרונסה, אבער נישט דער דזשאב געבט פרונסה, די דזשאב איז נישט די ישועה, דאס איז נאר דער 'סיבה', דער וועג ווי אזוי דער אייבערשטער איז מסבב, ווי אזוי ער געבט פרונסה, די זעלבע זאך ווען מען פילט נישט גוט און מען גייט צום דאקטער, דארף מען אויך געדענקן, דער דאקטער איז נאר דער סיבה, וואס דורך אים שיקט דער אייבערשטער צו די רפואה, דער דאקטער איז נישט דער עיקר.

מען טאר נישט מאכן פון די 'סיבה' א 'מציאות', פאילו דער 'סיבה' איז דער עיקר, ווייל דער אייבערשטער - ער איז דער מציאות, ער איז די ישועה, דער אייבערשטער זאגט "טו דעם סיבה", מאך אזוי, מאך אהער, מאך אהין, אבער פארזיכער זיך נישט אויף דיין פרונסה, פארזיכער זיך נישט אויף דיין אויפן דאקטער, פארזיכער זיך נישט אויף דיין

ווען מען זעט א ספרד'ישער בחור אין ישיבה, פֿרעגן מיר מענטשן: "ווער איז דער א ספרד'ישער בחור?" ענטפער איך: "ער האט אסאך געלט!" יעצט מעג איך שוין האלטן אין ישיבה, יעצט איז נישט קיין חילוק צווישן אשכנז'ישע, ספרד'ישע, תימנ'ע, מאראקא'נישע... דאס איז געווען דער מדינה פון עשירים, מען האט אינגאנצן פארגעסן פונעם אייבערשטן, אלעס האט זיך געדרייט ארום געלט.

האבן זיי וויטער מרחיב זמן גיווען דהיינו דער ממונה האט גיפועלט באם גבור אז ער זאל דער מדינה נאך גיבין א צייט ווייטער. האט זיי דער גבור גיגיבן נאך א צייט. דערנאך האבן זיי זיך גימאכט סימנים צווישן זיך דער ממונה מיט דעם גבור.

איך האב גערעדט פֿריוואט צום אייבערשטן!

לאמיר אריין נעמען אין זיך דער זאך פונעם בעל תפלה, צו בעטן דעם אייבערשטן יעדע זאך וואס איך דארף, אז איך דארף פֿרנסה בעט איך: "רבנו של עולם געב מיר פֿרנסה", נישט חנפה'נען קיינעם, נישט נאכלויפן קיינעם. איך האב גערעדט די וואך צו א אינגערמאן, זאגט ער מיר: "איך האב די וואך געהאט א פֿריוואטע שמועס מיט אן עושר!" זאג איך אים: "דו האסט גערעדט פֿריוואט מיט אן עושר? דו וויסט, איך האב די וואך גערעדט פֿריוואט צום אייבערשטן!"

יעצט ביסטו א געהאלפענער

כל זמן א מענטש לויפט נאך מענטשן, ער חנפה'עט מענטשן, ער רעדט זיך איין אז איינער קען אים העלפן, איז ער א גרויסער רחמנות. א איד איז אמאל געקומען צו מוהרא"ש און זיך אויסגעוויינט צו מוהרא"ש, בתוך הדברים האט ער געזאגט: "איך בין איינער אליין, איך האב נישט קיינעם, איך האב פארלוירן מיין ווייב, איך האב פארלוירן מיין קינדער, איך האב פארלוירן מיין משפחה!" האט אים מוהרא"ש געזאגט: יעצט ביסטו א געהאלפענער, ווייל כל זמן א מענטש רעדט זיך איין: 'איך האב דעם, איך האב יענעם', 'איך האב א ווייב, איך האב קינדער, איך האב משפחה, איך האב גוטע חברים', קען מען ווערן זייער אנטוישט און צעבראכן.

מען רעדט זיך איין 'איך האב אן עסקן וואס וועט מיר זיכער העלפן', דער עסקן זאגט: "יא יא איך וועל אלעס טון דיר צו העלפן", למעשה קען ער גארנישט טון, פֿלוצלינג כאפט דער מענטש אזא פאטש, ער האט זיך פארלאזט אויפן העכסטן מענטש, אויפן פֿרעזעדענט אליין, און ער קען אים אויך נישט העלפן, דאן זעט ער איין אז עס איז נאר דא איין עצה זיך פארלאזן אויפן אייבערשטן.

תפלה והתבודדות

דער רבי האט אונז אויסגעלערנט די זאך וואס משיח וועט אריין ברענגען אין די וועלט - תפלה והתבודדות; דא אין שטעטל קען מען עס מקיים זיין זייער גרינג, מען וואקט אהער מען וואקט אהין, קען מען רעדן צום אייבערשטן צווישן די ביימער: "רבנו של עולם העלה מיר", "רבנו של עולם איך דארף פֿרנסה", "רבנו של עולם איך וויל מיינע קינדער זאלן זיין ערליכע אידן", "רבנו של עולם העלה עס זאל זיין פֿרייליך אין שטוב, פארוואס איז אזוי אנגעצויגן? פארוואס איז אזוי בייסיג? אנשטאט שבת זאל זיין די שענסטע צייט פון וואך, זאגט מען א ווארט אהער און א ווארט אהין און מען איז שוין צעקריגט, רבנו של עולם העלה מיר עס זאל זיין השראת השכינה ביי מיר אין שטוב".

נאר אז מען האט דעם בעל תפלה, וואס לערנט אויס צו רעדן צום אייבערשטן, בעט ער דעם גבור צו ווארטן אין די זייט, ער האלט צוריק דעם מדת הגבורה.

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן לעבן מיט'ן בעל תפלה, מיר זאלן פאלגן דעם בעל תפלה, וועלן מיר זוכה זיין אז דער גבור וועט שטיין אין די זייט, עס וועט נישט קומען דער מדת הגבורה, עס וועט זיין נאר חסד, נאר טובות פאר אידישע קינדער, אמן.

נאכדעם האט דער ראש ישיבה שליט"א געזינגען דעם גיגון: "שבת קדשנו, מחמד עינינו, מאיר עינינו, בזכות רבנו. אשרינו אשרינו, מה טוב חלקנו, שזכינו להתקרב לרבנו".